

«*Η Δεκάτη Τρίτη "Ωρα"*», τραγούδια, διηγήματα. Ἄλκη Θρούλου. Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Μ. Σαριβαξεβάνη, Ἀθῆναι 1927. — Ἡ δῆλωση τοῦ Ἄλκη Θρούλου στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου του πὼς «ἡ διάθεση καὶ ἡ τεχνοτροπία πού ἐκφράζονται στὶς σελίδες αὐτὲς ἔχουν παύσει ν' ἀντιπροσωπεύουν ὅ,τι σήμερα ἀναζητᾶ» δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι καὶ τὸ ἔργο του δὲν ἔχει ἀξία. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅταν ἓνας συγγραφέας διατυπώνει εἰλικρινῶς μιὰν ἀντίληψιν σὰν αὐτὴ τοῦ Ἄλκη Θρούλου, ἐξυψώνεται συνήθως κάπως στὴν συνείδηση τοῦ ἀναγνώστη, ἔστω κι ἂν ἡ λογοτεχνικὴ του ἐργασία δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Προκειμένου ὁμως περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἄλκη Θρούλου φρονοῦμε πὼς δὲν χωρεῖ μιὰ τέτοια ἄποψη.

Ἄρκετὰ ἀπὸ τὰ διηγήματά του (Βροχή, Νανούρισμα, ἡ Ἄλλη Ὑρα, Διάλογος, τὸ Σπίτι, Φθινοπωριάτικο Τραγούδι, Εἰδύλλιο, ἡ Κούραση, Φωνές), ἂν καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα τὸ ὕφος τους εἶνε λιγάκι ἀκαθόριστο καὶ τυραννικό, περιέχουν ὥστόσο ὠραῖες εἰκόνες, βαθειὰ σκέψη καὶ ἐσωτερισμό πού φανερῶνουν συγχρόνως μιὰ δυνατὴ γυναικεία ἀτομικότητα πλέρια συνειδοποιημένη καὶ ἄξια θαυμασμοῦ.

«*Ρυθμικὲς Ζωές*». Πόλυ Μοδινοῦ. Ἐκδοση «Γραμμάτων» Ἀλεξάνδρεια.

Σὲ μιὰ πολὺ καλλιτεχνικὴ καὶ περιποιημένη ἔκδοση—φιλοτεχνημένη ἀπ' τὸν διαπρεπῆ ζωγράφο Φ. Κόντογλου — ὁ κ. Μοδινοῦς μᾶς παρουσίασε τὸ βιβλίον του «*Ρυθμικὲς Ζωές*», πού ἔγινε δεκτὸ μ' ἐνθουσιασμό ἀπ' τοὺς Ἀλεξανδρινούς λογίους μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς ἀριθμεῖ πολλοὺς φίλους.

Πεζὰ τραγούδια δημοσιεύουν ὅλοι σχεδὸν οἱ γράφοντες ὅταν ἔχουν γοῦστο καὶ κάποια καλλιτεχνικὴ διαμόρφωση — ἴσως ἐπειδὴ ὁ στίχος εἶναι ἀχάριστος στοὺς πολλοὺς — χωρὶς ἐννοεῖται νὰ λησμονοῦμε καὶ γεροὺς τεχνίτες πού ἀσχολήθηκαν στὸ εἶδος αὐτὸ σὰν τὸν Παπαντωνίου καὶ ἄλλους.

Τὸ ἐκλεκτὸ ἔργο τοῦ κ. Μοδινοῦ ἀναμφισβήτητα τοῦ δίνει σήμερα μιὰ ἀξιοσημείωτη θέση στὸ Ἑλληνικὸ πεζὸ τραγούδι, γιὰ τὸτόλισε τὴν ἐργασίαν του μὲ καλλιτεχνικὴ μορφὴ στὴν ὁποία διαβλέπει κανεὶς τὸν ἄνθρωπο τῆς σκέψης πού ἔχουσε στὸ καλοῦπι τῆς ἐκλογῆς του τίς ἐντυπώσεις, τίς συγκινήσεις καὶ τίς παρατηρήσεις του μὲ τὴ λεπτὴ διαίσθησιν ἀληθινοῦ ἀρεῖστα.

Ἡ ρυθμικὴ ἄρμονία ὄλων σχεδὸν τῶν τραγουδιῶν φανερώνει τὸν εὐσυνείδητο τεχνίτη ποῦ πολὺ δούλεψε πάνω στὸ ἔργο του πρὶν τὸ παρουσιάσει.

Τὰ μοτίβα του τᾶχει ἐμπνευστῆ ἀπ' τὴ ζωὴ, ἀπ' τὶς ἐκδηλώσεις τῆς εἴτε στὴ φύση εἴτε στὴν ἐπίδρασή τῆς πάνω σ' ἄλλους τεχνίτες, γι' αὐτὸ καὶ δὲν βρίσκομε καθόλου ἐλαττωματικὴ τὴ φανερὴ ἐπιρροὴ στὸν κ. Μοδινὸ τοῦ Καβάφη καὶ τοῦ Tagore.

Συστηματικὰ καθὼς ἔσκυψε ἐπὶ πολὺ πάνω σιὸ ἔργο του πρὶν μᾶς τὸ δώσει, ὁ κ. Μοδινὸς ἐπιμελήθηκε τὴ γλῶσσα, τὴ χρῆση τῶν λέξεων, τὸν συνδυασμὸ τῶν φράσεων, τὸ δέσιμο τῶν ἐννοιῶν, κι' ἔτσι πέτυχε, ὅσο λίγοι, νὰ μᾶς κάμη νὰ συγκινηθοῦμε, νὰ μᾶς ὑποβάλη μᾶλλον μιὰ ἐξαιρετικὴ συγκίνηση.

Πεζὰ τραγούδια σὰν τοῦ κ. Μοδινοῦ ἀξίζει ὄχι μόνο ν' ἀρέσουν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμηθοῦν, καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν σὰν λεπτὰ καὶ ὠραῖα καλλιτεχνήματα στὸ βωμὸ τῆς Τέχνης.

«*Ἀνεμῶνες*». Ἀγῆσ. Βορεάδῃ. Τυπογραφεῖα Κασιμάτη καὶ Ἰωνᾶ. 1927. Ἀποκλειστικὴ πώλησις στὰ «Γράμματα». Ἀλεξάνδρεια.—Ἡ «Ἀνεμῶνες» εἶναι μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ὀκτάστιχα καὶ τετράστιχα ποῦ μᾶς ἔκαμαν καλὴ ἐντύπωση. Ὁ κ. Βορεάδης ἔχει ποιητικὸν αἶσθημα καὶ ἡ στιχορραγικὴ του εἶναι ἐπιμελημένη. Εὐχαρίστως εἶδαμεν ὅτι ὁ «Ταχυδρόμος» καὶ ἡ «Ἴσις» ἀναδημοσίεψαν μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς· ἔτσι θὰ γνωριστοῦν, ὅπως τὸ ἀξίζουν, παραπάνω ἀπ' τὸ Αἰγυπτιώτικο κοινόν.

Δώρας Μοάτσου «*Στίχοι*» (τυπ. Ἐταιρείας Π. Δ. Σακελλάριος) Ἀθήνα 1927.

Στ' ἄρμονικὰ τραγούδια τῆς κ. Δ. Μοάτσου κυριαρχεῖ ἓνα λεπτότατο αἶσθημα. Ὁ ρυθμὸς τους, σ' ὅλες τὶς φόρμες ποῦ μεταχειρίζεται, εἶναι ἀπαλὸ χᾶδι στ' αὐτί.

Ἡ κ. Μοάτσου νοιώθει μέσα τῆς τὴν ἀνάγκη νὰ τραγουδήσῃ τὶς χαρὲς τῆς, τοὺς πόνους, τὶς νοσταλγίες τῆς. Χωρὶς δυσκολία, ἀπλᾶ, φυσικὰ μᾶς περιγράφει τὰ συναισθήματά τῆς σὲ χαριτωμένους στίχους.

Ἡ συλλογὴ ἔχει πολλὰ ποιήματα ποῦ ἀρέσουν, ποῦ ἐλκύουν.

Ξεχωρίζομε τὶς «Νοσταλγίες» σονέτα ἐμπνευσμένα ἀπ' τὴ θύμηση τῆς Πόλης στὴν ὁποῖαν ἔζησε, φαίνεται, ἢ ποιήτρια καὶ ποῦ τραγουδᾷ μὲ ἐγκαρτερικὴ μελαγχολία.

Οἱ εἰκόνας στὰ ποιήματα αὐτὰ παρουσιάζονται μὲ περισσὴ χάρη· μερικοὶ στίχοι τῆς κ. Μοάτσου μᾶς συγκινοῦν πραγματικὰ μὲ τὴν εὐλικρινὴ τους ἔξαρση.

A. T.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΜΙΜΗ Ι. ΓΚΕΚΑ: «*Χαμένο Παιδί*», ρομάντζο. Τύποις Ἰωαν. Χαντζάρα. Πειραιεύς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: «*Τ' ἀνθρώπινο Ψέμμα*». Ἐκδότης Ἰω. Ν. Σιδέρης, Ἀθήναι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: «*Ἡ Ὁμορφιά τῆς Κόλασης*». Ἐκδότης Γεώργιος Ι. Βασιλείου, Ἀθήναι 1925.

Παραστρατημένα Πουλιὰ τοῦ Rabindranath Tagore, μετάφραση Μάκη Ἀνταίου, «Γράμματα» 1927. Ἀλεξάνδρεια.

Ροβινσών, δράμα, Arthur Cantillon, μετάφραση Λ. Χρυσανθέμου. Ἐκδοτικό παράρτημα «Νέων Ρυθμῶν». Δράμα 1927.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ: «*Μέσα στὴν Κόλαση*», σάτυρα, Ἀθήνα 1927.

Μ. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ: «*Ἡ Σκηνοθεσία*», διάλεξις. Τυπ. Σώμου καὶ Καλλίνης. Πειραιεύς 1927.

«*Ἀστική καὶ Προλεταριακὴ Ἠθική*». Joseph Boyer, παιδαγωγοῦ, μετάφραση ἀπὸ τὸ γαλλικόν: Δώρου Γιώτη, δασκάλου. Παράρτημα παιδαγωγικοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Νέα Ἀγωγή». Ἀθήνα 1927.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«*Νέα Ζωή*». Μάης-Ἰούνιος 1927, ἀρ. 3. Στὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύεται τὸ γνωστὸ δράμα τοῦ κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδη «Φωτεινούλα» διασκευασμένον σὲ δυὸ πράξεις. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τὸ ἔχουν δεῖ (τὸ 1924) ἀπὸ τὸν Σπύρο Σάββα καὶ τὴν Ἀνθὴ Μηλιάδη. Στὴν Ἀθήνα παίχθηκε (1925) στὸ θέατρο Κυβέλης. — Ὁ κ. Ε. Π. Π. μᾶς δίνει ἕνα μέρος τῆς πολὺ καλῆς μελέτης τοῦ ἐπάνω στὸν γερμανὸ ποιητὴ Stephan George. — Ὁ κ. Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος δημοσιεύει στίχους ἀπὸ τὸν «Ἀρχάγγελο μὲ τὰ χάλκινα φτερά». — Ἔχει τὸ τεῦχος κριτικὰς τοῦ κ. Ν. Καραβία, τοῦ Ε. Π. Π. καὶ ἄλλων.

Στὰ «ὀλιγόστιχα» διαβάζομε μ' εὐχαρίστηση ὅτι ὁ κ. Ε. Π. Παπανούτσος ἔγινε μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδι-

κοῦ. Στόν κ. Ε. Π. Παπανοῦτσον ἡ «Νέα Ζωή», κατὰ τὴν γνώμη
μας, ἀπέκτησε συνεργάτην ἀναμφισβήτητης ἀξίας.

«*Ερμῆς*» ἀριθ. 7. Ἰούνιος 1927.—Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα, μιὰ
καλὴ βιβλιοκρισία τοῦ κ. Ε.Π.Π. ἐπάνω στὴν «Θεωρία τῆς Γνώ-
σεως» τοῦ κ. Τ. Κουρμούλη καὶ συνέχεια τῆς μελέτης τοῦ κ. Πα-
τρικίου περὶ τοῦ Ἄλη Ἑμπν Ἐλ Ροῦμη (τοῦ ἀραβο-ἑλληνοποιη-
τοῦ): σ' αὐτὸ τὸ τμήμα τῆς ὁ κ. Πατρικίος ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐξέ-
λιξη καὶ τὰ στάδια τῆς ἀραβικῆς ποίησης.

Μηνιαία εἰκονογραφημένη «*Ἀτλαντὶς*». Νέα Ὑόρκη.—Τὸ τεῦ-
χος τοῦ Ἀπριλίου ἐκυκλοφόρησε μὲ ὠραίες εἰκόνες καὶ ὠραία
ἄρθρα, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ «Ἐντυπώσεις Ἑλληνο ταξειδιώ-
του» (Π. Κ.) στὴν Ἀλβανία. Ὁ ἀρθρογράφος φρονεῖ ὅτι ἂν καὶ ἡ
Ἀλβανία «ἔινε ἀρκετὰ γνωστή... μένουσιν ἀκόμη νὰ γραφοῦν ἀρ-
» κεταὶ λεπτομέρειαι ἐνδιαφέρουσαι, ἰδίως τοὺς Ἑλληνας, οἱ ὁ-
» ποῖοι ἔχουν περισσότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον λαὸν δικαιοῦματα νὰ
» ἐνδιαφεροῦν περὶ τῆς σημερινῆς ἐν Ἀλβανίᾳ καταστάσεως».
Τὸ ἓνα τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι χριστιανοί, τὸ δὲ τρίτον αὐτὸ
εἶναι τὸ μισὸ ὀρθόδοξοι καὶ τὸ μισὸ καθολικοί. Γιὰ τὴν Ἀλβα-
νικὴ γλῶσσα λέγει ὁ κ. Π. Κ. ὅτι εἶναι τ' ἀρβανίτικα τοῦ Μενιδιῶ
τοῦ δικοῦ μας, μὲ λατινικοὺς χαρακτήρας. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα
εἶναι εἰς ἄκρον διαδεδομένη· στὰ νότια μέρη ὅλοι σχεδὸν ὁμιλοῦν
ἑλληνικά. «Ἐπάρχουν περιοχαί, ὅπως εἰς τὸ Δέλβινον, ὅπου ἡ Ἀλβα-
» νικὴ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος. Ἀναγκαστικῶς ἐκεῖ διδάσκεται ἡ
» γλῶσσα μας εἰς τὰ Ἀλβανικὰ σχολεῖα.

.....
«Πολλάκις ἐδοκίμισσα τὴν εὐχάριστον ἐκπληξιν ν' ἀκούω νὰ
» μοῦ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσάν μας καὶ εἰς τὰ πλέον βόρεια χωρία».

Ἡ «Ἀτλαντὶς» ἔχει προσέτι ἄρθρα γιὰ «τὰ ἀρχαῖα καὶ νέα
Μέθανα» καὶ γιὰ τὴν «Σαντορίνη» — σελίδες ποῦ μὲ ἰδιαίτην
εὐχαρίστηση θὰ διαβάζουν οἱ ξηνητεμένοι Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς.

«*Ερσυνα*», μηνιαῖο περιοδικό. (Ἐκδ. Οἴκου Α. Κασσιγόνη).
Φιλολογικὸ παράρτημα 1927· μιὰ κριτικὴ μελέτη τοῦ Ψυχάρη γιὰ
τὸν Κωστὴ Παλαμᾶ.

«*Ἴσις*», ἑβδομαδιαῖο περιοδικό. Πάντοτε μὲ ὕλην ἐκλεκτὴ καὶ
ἐνδιαφέρουσα, καὶ πάντοτε μὲ πολλὴν ἐνημερότητα.

«*Διδασκαλικὸν Βῆμα*». Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Διδασκαλικῆς
Ὁμοσπονδίας. Ἀθῆναι

«*Παλλάδιον*», μηνιαῖο περιοδικό, Λεμεσός.